

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. F.**, zastoupené JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2012, čj. X-obnovené řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 1. 4. 2015, čj. 52 Ad 6/2012 – 254,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Stanislavu Kadečkovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Teplého 2786, Pardubice, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 3146 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 2. 2012, čj. X-obnovené řízení (dále jen „napadené rozhodnutí“), Česká správa sociálního zabezpečení (dále „žalovaná“) zrušila své rozhodnutí čj. X ze dne 17. 3. 2011 a přiznala žalobkyni od 1. 1. 2010 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 3109 Kč měsíčně, který zvýšila v souladu s příslušnými předpisy od 1. 1. 2011 na částku 3206 Kč měsíčně a od 1. 1. 2012 na částku 3262 Kč měsíčně.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích. Krajský soud žalobu zamítl.

[3] Mezi stranami bylo sporné datum vzniku plné invalidity žalobkyně a to, že žalovaná při výpočtu doby pojištění nezohlednila dobu, po kterou žalobkyně dle svého tvrzení absolvovala zahraniční vědeckou postgraduální stáž v Japonsku. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „posudková komise“) se sídlem v Hradci Králové původně stanovila datum vzniku plné invalidity žalobkyně na den 11. 5. 2004, a to v posudku ze dne 6. 12. 2012. Tento závěr následně přehodnotily posudkové komise se sídlem v Praze a v Brně, které ve svých posudcích stanovily datum vzniku invalidity na den 31. 10. 2002. Již tohoto dne totiž žalobkyně uvedla při vyšetření po autonehodě poruchy soustředění, únavu a změny mentálního stavu. Oporou pro tento závěr byl lékařský nález z USA ze dne 31. 10. 2002 a lékařské zprávy z roku 2003. Vyšetření ze dne 11. 5. 2004 bylo pouze potvrzením již dříve stanovené diagnózy. Krajský soud označil závěry brněnské a pražské posudkové komise za přesvědčivé a vzal za prokázané, že žalobkyně byla plně invalidní již od 31. 10. 2002. Krajský soud zároveň odmítl názor žalobkyně, že její invalidita vznikla již v roce 2000, neboť tento závěr nebylo možné dovodit z předložených posudků. Na tomto závěru nic nezměnila ani lékařská zpráva MUDr. B. ze dne 23. 12. 2014, kterou se posudkové komise rovněž zabývaly a dospěly k závěru, že je založena pouze na domněnkách.

[4] Nesprávné určení data vzniku invalidity nicméně nezkrátilo žalobkyni na jejích právech. Ačkoli se stala plně invalidní dnem 31. 10. 2002, nezískala potřebnou dobu pojištění podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ve znění účinném do 31. 12. 2009, nýbrž až podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném od 1. 1. 2010, podle kterého bylo postačující, získal-li žadatel o invalidní důchod alespoň 10 let doby pojištění v posledních 20 letech před vznikem invalidity. Invalidní důchod jí tedy nebylo možné přiznat dříve než od 1. 1. 2010.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, podle které měla žalovaná započítat žalobkyni do doby pojištění také dobu od 1. 4. 1997 do 31. 3. 2002, kterou žalobkyně strávila na stáži v Japonsku. Žalobkyně neprokázala, že byla během této doby v České republice řádně pojištěna, ani že by se účastnila vědecké stáže v Japonsku jako vědecký pracovník. Žalobou napadené rozhodnutí vycházelo z rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 2. 9. 2008, které žalobkyně nerozporovala a podle kterého bylo její studium v Japonsku postaveno na roveň studiu na tuzemské vysoké škole. Nejednalo se tedy o vědeckou stáž. Uvedené studium nelze zohlednit ani jako dobu pojištění, neboť podle § 20 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění lze dobu studia považovat za dobu pojištění nejdéle do 26 let věku; žalobkyně přitom začala studovat v Japonsku až ve věku 34 let.

III.

[6] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítla, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, pokud dospěl k závěru, že

žalovaná nesprávně určila datum vzniku invalidity, neboť napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán je za těchto okolností povinen doplatit dávky důchodového pojištění ode dne, od kterého dávky náležely dle správného data vzniku invalidity.

[7] Stěžovatelka setrvala na názoru, že její invalidita vznikla nejpozději dne 4. 4. 2000 a její vznik příčinně souvisel s tím, že se v roce 1999 stala v Japonsku obětí znásilnění. Tuto skutečnost dokládal i posudek MUDr. B., který uzavřel, že její praceneschopnost vznikla důsledkem znásilnění, po kterém se u žalobkyně rozvinul typický obraz posttraumatické stresové poruchy vedoucí k podstatnému snížení pracovního potenciálu. Z posudku vyplývá, že stěžovatelka se tématem znásilnění neustále zaobírá, trpí nočními můrami s tématem znásilnění i „flashbacky“ včetně dotekových a čichových vjemů. Význam tohoto posudku nelze bagatelizovat jen proto, že MUDr. B. použil slovní obrat „lze se domnívat“, který se v lékařských posudcích běžně užívá. Posudek MUDr. B. podpořila i soudní znalkyně z oboru psychologie PhDr. Švecová, která ve svém posudku konstatovala, že základní trauma u stěžovatelky vzniklo znásilněním na půdě univerzity, kde vykonávala stáž; již před nehodou byla její pracovní schopnost nulová.

[8] Stěžovatelce nemůže jít k tíži, že psychická onemocnění lze určit maximálně s vysokou mírou pravděpodobnosti a že zpravidla není možné určit přesný čas jejich vzniku či rozvoje. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, čj. 3 Ads 6/2004 – 47, nelze datum vzniku invalidity u psychického onemocnění ztotožňovat se dnem jeho diagnózy, pokud nelze vzhledem k plíživému charakteru onemocnění vyloučit, že nepříznivý stav stěžovatele vznikl již přede dnem diagnózy; to platí tím spíše za situace, kdy stěžovatel udával zdravotní obtíže odpovídající uvedenému onemocnění již několik let před jeho diagnostikováním.

[9] Podle § 5 odst. 1 a 4 zákona o důchodovém pojištění jsou pojištění účastni zaměstnanci v pracovním poměru a v poměru obdobném pracovnímu poměru. Stěžovatelka byla důchodově pojištěna i během stáže v Japonsku, neboť tato stáž měla charakter závislé práce. Stěžovatelka pobírala peněžitou odměnu, byla na stáž vyslána řadu let po ukončení magisterského studia a musela kvůli stáži ukončit doktorské studium v tuzemsku. Úkoly k výzkumu byly zadány a kontrolovány a stěžovatelka obdržela veškeré materiální, technické i vědecké zázemí. Vzdělávání na stáži mělo spíše charakter celoživotního vzdělávání, nikoli charakter studia na vysoké škole. Stáž organizovala Česká republika ve spolupráci s Japonskem a jejím cílem bylo získat nové odborníky v oblasti práva životního prostředí se zahraničními zkušenostmi. Charakter těchto pobytů nebyl v 90. letech jednoznačně definován, to však nelze přičítat stěžovatelce k tíži; je třeba naopak interpretovat zákon o důchodovém pojištění extenzivně tak, aby stěžovatelka nebyla krácena na svých právech. Stěžovatelka také nabídla alternativní možnost započtení japonské stáže do doby pojištění, a to jako interní vědeckou aspiranturu, neboť podle § 102 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jsou interní vědečtí aspiranti účastni pojištění až do 31. 12. 1998.

[10] Na závěr kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že jí náleží invalidní důchod i bez ohledu na dobu pojištění, a to na základě § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Její invalidita nastala v důsledku znásilnění, ke kterému došlo během stáže na japonské univerzitě, a jednalo se proto o školní úraz, který je postaven na roveň pracovnímu úrazu (srov. § 391 odst. 4 zákoníku práce). V tomto případě není podstatné, zda se tak stalo

v průběhu studia nebo v průběhu vědecké stáže, neboť nárok na invalidní důchod zde vznikl v obou případech.

IV.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že napadené rozhodnutí bylo třeba zrušit pro nesprávně stanovené datum vzniku její invalidity s tím, že k invaliditě došlo již v souvislosti se znásilněním na univerzitě během pobytu v Japonsku. Sama stěžovatelka již v žalobě uvedla, že *„utrpěla dne 25. 10. 2002 zranění při autonehodě, několik let pobývala po nemocnicích a rehabilitacích, zdravotní stav byl velmi vážný. Od té doby je invalidní, odkázaná na pomoc lékařů a pomoc třetích osob v běžném denním životě“*. V průběhu soudního řízení argumentovala tak, že ke vzniku plné invalidity došlo nikoli od 11. 5. 2004, ale již v době zranění při autonehodě v říjnu 2002, což žalovaný v soudním řízení následně připustil. Argumentace akcentující traumatizující událost v Japonsku se objevuje především v kasační stížnosti a krajský soud proto nemohl v odůvodnění rozsudku položit důraz na tuto souvislost. Krajský soud však přesvědčivě objasnil, že dílčí korekce skutkového zjištění o datu vzniku plné invalidity nebyla v tomto případě zásahem do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Vedle invalidity třetího stupně bylo třeba k získání nároku na plný invalidní důchod rovněž prokázat, že stěžovatelka dosáhla zákonem stanovené potřebné doby pojištění. Podle § 40 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009 činila tato doba u pojištěnce staršího 28 let 5 let v posledních 10 letech před vznikem invalidity. Krajský soud ve shodě s žalovaným přehledně vysvětlil, že tuto podmínku stěžovatelka nesplnila ani za předpokladu, že její plná invalidita nastala již dne 31. 10. 2002, neboť dle osobního listu důchodového pojištění, který je přílohou napadeného rozhodnutí, získala v období od 31. 10. 1992 do 30. 10. 2002 pouze 3 roky a 239 dnů účasti na pojištění, nikoli potřebných 5 let.

[15] Nárok na invalidní důchod stěžovatelce vznikl až v souvislosti se změnou právní úpravy provedenou s účinností od 1. 1. 2010 zákonem č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Podle § 40 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. 1. 2010 totiž platí, že *„u pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků.“* Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že stěžovatelka tuto alternativní podmínku splnila; tento závěr žalované i krajského soudu stěžovatelka ostatně nezpochybňovala.

[16] Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že odlišně stanovené datum vzniku plné invalidity nemělo vliv ani na výpočet procentní výměry invalidního důchodu. Podle § 41 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. 1. 2010 činí procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně 1,5 % výpočtového základu měsíčně za každý celý rok doby pojištění. Podle § 41 odst. 4 téhož zákona platí, že „pro vyšší procentní výměry invalidního důchodu podle odstavce 2 se jako doba pojištění uvedená v § 11 a v § 13 odst. 1 započítává v rozsahu stanoveném v odstavci 5 i dopočtená doba, kterou je doba ode dne vzniku nároku na invalidní důchod do dosažení důchodového věku uvedeného v § 32“. Podle § 41 odst. 5 písm. b) téhož zákona se dopočtená doba započte ve sníženém rozsahu, pokud není období od 18 let věku kryto dobou českého pojištění; „v tomto případě se krátí dopočtená doba v poměru délky dob pojištění získaných v českém pojištění v období od 18 let věku do vzniku nároku na invalidní důchod k době, která uplynula od dosažení 18 let věku do dne vzniku nároku na invalidní důchod, s tím, že po tomto krácení se počet dnů dopočtené doby zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru.“

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil výše zmíněné kasační námitce, že stěžovatelčina invalidita nastala nejpozději dne 4. 4. 2000 jako následek znásilnění na japonské univerzitě. Stěžovatelka poukázala na nález MUDr. B. ze dne 23. 12. 2014 a na zprávy PhDr. Švecové. Ponechala však stranou, že obsah těchto listin podrobně zkoumala pražská a brněnská posudková komise již v řízení před krajským soudem.

[18] Zprávou PhDr. Švecové ze dne 23. 11. 2012 se zabývala pražská posudková komise v posudku ze dne 17. 5. 2013, čj. 2013/619-PH, a konstatovala, že se tato zpráva týká doby před více než deseti lety, kdy PhDr. Švecová neměla stěžovatelku v péči; její závěry jsou proto spekulativní. V posudku ze dne 29. 5. 2014, čj. 2014/446-BR, brněnská posudková komise uzavřela, že zpráva PhDr. Švecové ze dne 5. 8. 2013 vychází výhradně ze stěžovatelčiných tvrzení a z lékařských zpráv od roku 2000 do 30. 10. 2002, které však byly nedostatečné k závěru o vzniku invalidity. Ve zprávách popisované příznaky odpovídaly posttraumatické stresové poruše, lékařské zprávy se však nezmiňovaly o její závažnosti, ani nedokumentovaly těžkou poruchu nebo ztrátu funkce. Posudková komise zdůraznila, že z lékařských zpráv z tohoto období nevyplývá stěžovatelčina neschopnost vykonávat soustavné zaměstnání; ze zpráv je naopak zřejmé, že až do autonehody v roce 2002 pracovala. Byť nelze podle posudkové komise popřít, že trauma znásilnění zanechá na psychice člověka hlubokou ránu, která může ovlivnit jeho praceschopnost, nešlo v případě stěžovatelky o případ, kdy by posttraumatická stresová porucha v důsledku znásilnění měla za následek vymizení pracovní schopnosti.

[19] Nálezem MUDr. B. se brněnská posudková komise zabývala v posudku ze dne 2. 3. 2015, čj. 2015/229-BR. Konstatovala, že podle tohoto nálezu trpí stěžovatelka posttraumatickou stresovou poruchou v důsledku znásilnění v Japonsku; podle MUDr. B. se lze důvodně domnívat, že její praceneschopnost nastala v důsledku znásilnění. Posudková komise uzavřela, že nález nově zjištěné skutečnosti nelze považovat za důkaz podstatného snížení pracovní schopnosti stěžovatelky přede dnem 31. 10. 2002, a že tento nález nepřináší žádné objektivní podklady pro změnu posudkového závěru ze dne 29. 5. 2014.

[20] Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že shora uvedené závěry posudkových komisí jsou přesvědčivé a vnitřně konzistentní. Posudkové komise se zabývaly případem stěžovatelky komplexně a ke svým závěrům dospěly na základě řady

lékařských zpráv. Na případ stěžovatelky nelze aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, čj. 3 Ads 6/2004 – 47, podle kterého je u některých psychických onemocnění nutno zohlednit jejich plíživý charakter. Ze shora uvedených posudků vyplývá, že bezprostřední příčinou stěžovatelčiny nynější invalidity a praceneschopnosti bylo fyzické pohmoždění mozku způsobené při autonehodě dne 25. 10. 2002, v důsledku kterého došlo u stěžovatelky k téměř úplné slepotě a nikoli psychické trauma po znásilnění.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že stěžovatelčina stáž v Japonsku měla charakter pracovního poměru. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaná vycházela při posouzení charakteru japonské stáže ze dvou rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „ministerstvo školství“) ze dne 28. 4. 2009, čj. 170/09-30, vydaných na žádost stěžovatelky, a z jí předložených certifikátů z japonských univerzit. Podle těchto rozhodnutí bylo její studium v Japonsku na Rikkyo University, Tokyo (od 1. 4. 1997 do 31. 3. 1999) a na Kyoto University, Kyoto (od 1. 4. 1999 do 31. 3. 2002), postaveno na úroveň studia na vysokých školách v České republice. Stěžovatelka s uvedenými rozhodnutími nesouhlasila, neboť podle jejího názoru vycházela z nepřesného textu na certifikátech. Na tento popud ministerstvo školství prověřovalo správnost textu na certifikátech dotazem na japonskou ambasádu. V odpovědi ze dne 24. 7. 2009 japonská ambasáda sdělila, že podle informací japonského ministerstva školství měla stěžovatelka status zahraničního stipendisty japonské vlády; druh jejího povolení k pobytu se nazýval „college student“. Shora uvedená rozhodnutí, certifikáty a vyjádření japonské ambasády byly dostatečným podkladem pro závěr, že stěžovatelčina stáž v Japonsku neměla charakter pracovního poměru. Stěžovatelka nepředložila žádné důkazy, které by byly způsobilé tento závěr zpochybnit.

[22] Argumentace hodnocením působení na univerzitách v Japonsku jako interní vědecké aspirantury podle § 102 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se poprvé objevuje až v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v podané žalobě ani v jejím doplnění. Tato kasační námitka je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Na okraj lze zmínit, že v replice ze dne 26. 11. 2014 zástupkyně stěžovatelky nezdůrazňovala charakter činnosti stěžovatelky jako interní vědecké aspirantury, ale fakt, že studium na japonské vysoké škole bylo postaveno na roveň studiu v tuzemsku. Podle § 5 odst. 1 písm. m) zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009 jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny pojištění osoby, které se soustavně připravují na budoucí povolání studiem na vysoké škole v České republice, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let. Studium na vysoké škole v cizině je postaveno na roveň studiu na české vysoké škole na základě rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy [srov. § 21 písm. a) zákona o důchodovém pojištění]. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zmínila, že stěžovatelce lze v budoucnu započítat část doby studia v Japonsku oproti předložení originálů rozhodnutí o postavení tohoto studia na roveň studiu na české vysoké škole a nostrifikované certifikáty z japonských univerzit, neboť jí k možnému zápočtu zbývá více než 1 rok doby studia.

[23] Přípustnou není ani námitka, že se stěžovatelka stala invalidní na základě pracovního (školního) úrazu – znásilnění na japonské univerzitě. Stěžovatelka uplatnila námitku v této podobě poprvé až v kasační stížnosti. Stěžovatelce nic nebránilo uplatnit tuto námitku již v řízení před krajským soudem. Pro úplnost lze dodat, že uvedená námitka měla spekulativní charakter. Stěžovatelka nepředložila žádné důkazy o tom, že by

k jejímu znásilnění došlo při studiu nebo praxi ve studijním programu uskutečňovaném vysokou školou nebo v přímé souvislosti s nimi, a že by se tedy skutečně jednalo o školní úraz postavený na roveň pracovnímu úrazu (srov. § 391 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce).

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[26] Usnesením ze dne 3. 6. 2015, čj. 8 Ads 58/2015 – 55, Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovatelce advokáta JUDr. Stanislava Kadečku, Ph.D. Odměnu ustanoveného zástupce platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud určil advokátovi odměnu podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“) v částce 1000 Kč za jeden úkon právní služby [viz § 6, § 7 bod 3., § 9 odst. 2 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Advokátovi náleží odměna za dva úkony právní služby, a to (i) převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a (ii) sepis písemného podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, za které mu náleží odměna v souhrnné výši 2000 Kč + DPH 21 % ve výši 420 Kč. Náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu činí 300 Kč na jeden úkon právní služby, tj. celkem 600 Kč + DPH 21 % ve výši 126 Kč. Celková odměna zástupce včetně DPH tak činí 3146 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. září 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu